

Pirozzi proti Belgii, rozsudek ze dne 17. 4. 2018 - K zákonnosti výkonu evropského zatýkacího rozkazu členským státem EU při předávání osoby do jiného členského státu EU

Stěžovatel: Pirozzi

Žalovaný stát: Belgie

Číslo stížnosti: 21055/11

Datum: 17.04.2018

Článek Úmluvy: čl. 5 odst. 1 písm. f)
čl. 6 odst. 1

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: spravedlivý proces, zákonné zatčení nebo uvěznění

Český právní řád: § 306a zákona č. 141/1961 Sb., o trestním soudním řízení (trestní řád)
§ 36, § 37, § 190, § 202 a násl. zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních

Významnost: 3

K zákonnosti výkonu evropského zatýkacího rozkazu členským státem EU při předávání osoby do jiného členského státu EU

Autorský komentář:

V předkládaném rozhodnutí se Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) zabývá zákonností zatčení uprchlé osoby na podkladě evropského zatýkacího rozkazu vydaného příslušným orgánem členského státu EU, a to i se zřetelem k právu této osoby na spravedlivý soudní proces. V rozhodnutí ESLP zdůraznil, že systém předávání osob na podkladě evropského zatýkacího rozkazu (dále jen „EZR“) sám o sobě není v rozporu s Úmluvou, když jde o zatčení ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Provádění EZR ze strany členských států EU je sice výrazem principu vzájemné důvěry mezi nimi, ovšem při realizaci zatčení předávané osoby nelze také pominout její ochranu danou Úmluvou pro případ zjevného odepření spravedlnosti, respektive porušení principů spravedlivého soudního řízení. Jinak řečeno, členský stát EU je při splnění podmínek vyplývajících z Rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi jednotlivými členskými státy zásadně povinen zabezpečit výkon EZR vydaného jiným členským státem EU a na jeho podkladě omezit osobní svobodu osoby předávané k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu, ale současně nesmí rezignovat na ochranu práv zaručených Úmluvou. Soudy

rozhodující o výkonu EZR v zájmu ochrany práv jednotlivce se musí zabývat i tím, zda úkony orgánů trestního řízení předcházející zatčení předávané osoby na podkladě EZR nemají charakter zneužití práva či svévole.

Dále pak z hlediska zajištění práva na spravedlivý proces soudy při provádění práva EU (konkrétně při realizaci EZR) vycházejí z principu vzájemného uznávání rozhodnutí jiného členského státu EU, a tedy z předpokladu dostatečného dodržování základních práv jiným členským státem, ale tuto zásadu nelze uplatňovat automaticky a mechanicky. V konkrétním případě, byť výjimečně, není vyloučeno, aby v zájmu ochrany základních práv předávané osoby bylo předání na podkladě EZR odmítnuto. V této souvislosti lze připomenout též rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-216/18 PPU, z něhož vyplývá, že justiční orgán, který má vykonat EZR, mu nevyhoví, shledá-li v členském státě, který vydal EZR, takové nedostatky, které mohou ovlivnit nezávislost soudní moci, a v důsledku toho může být porušeno právo dotčené osoby na nezávislý soud, a tedy podstata jejího základního práva na spravedlivý proces.

Vnitrostátní úprava - zákon č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních - obsahuje postupy orgánů činných v trestním řízení při předávání osob do jiného členského státu EU na podkladě EZR (§ 202 a násl.). Mimo jiné také stanoví důvod nepředání osoby spočívající v tom, že předání by bylo v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách [§ 205 odst. 2 písm. l)]. Předkládané rozhodnutí upozorňuje soudy na povinnost, aby při provádění EZR se v rozhodnutí o předání zabývaly rovněž ochranou práv předávané osoby, zejména jejím základním právem na spravedlivý soudní proces v jiném členském státě EU.

V případě, že se vůči osobě předávané na podkladě EZR k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody konalo řízení v její nepřítomnosti, ESLP zdůrazňuje, že soudy členských států při realizaci EZR jiného členského státu EU musí zejména posoudit, zda jednání předávané osoby mělo charakter skrývání se před spravedlností, zda se tímto sama vzdala práva účasti na soudním projednání své věci, ačkoliv o jeho konání byla řádně vyrozuměna, a zda má zaručeno právo na nové řízení.

Ve vnitrostátním právu jde o problematiku upravenou v § 205 odst. 2 písm. j) a § 205 odst. 4 zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, kdy české soudy jsou povinny zabývat se existencí okolností umožňujících předání osoby na podkladě EZR v případech, že odsuzující rozsudek k nepodmíněnému trestu odnětí svobody (popřípadě rozsudek, jímž bylo uloženo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody) byl vydán v nepřítomnosti předávané osoby. Podle § 306a trestního řádu má uprchlý po předání do České republiky právo na nové projednání věci.

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatel, italský občan, byl v roce 2002 italským odvolacím soudem odsouzen k patnáctiletému trestu odnětí svobody pro pašování drog. Rozhodnutí bylo vydáno v jeho nepřítomnosti, byl ovšem právně zastoupen a v rámci odvolání mu byl trest snižen o jeden rok. V červenci 2010 vydalo státní zastupitelství v Neapoli evropský zatýkací rozkaz na výkon doposud nevykonaného rozsudku z 18. 4. 2002. V srpnu 2010 byl stěžovatel nalezen a zatčen v Bruselu. Byl předveden před belgického vyšetřujícího soudce, který ho vyslechl za pomoci italského tlumočníka a který nařídil jeho umístění do vazby. Následně na to, 25. 8. 2010, příslušný belgický soud rozhodl, že evropský zatýkací rozkaz byl vykonatelný. Stěžovatel se před belgickými soudy dovolával porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy z důvodu, že nemohl ověřit zákonnost prostředků, které vedly k jeho zatčení. Belgický soud ovšem uvedl, že soudce rozhodující o výkonu evropského zatýkacího rozkazu neposuzuje jeho zákonnost a oprávněnost, ale výlučně jeho výkon dle ustanovení zákona o evropském zatýkacím rozkazu. Tyto požadavky mají být posuzovány soudním orgánem, který evropský zatýkací rozkaz vydal. Zároveň stěžovatel tvrdil i to, že italské řízení vedeno in absentia mu v souladu s judikaturou Soudu

negarantovalo s dostatečnou mírou jistoty možnost obnovy řízení. Jelikož podle belgického soudu italská legislativa po změnách obsahovala možnost obnovy řízení i v případě extradice, odmítl i tento argument stěžovatele. Tyto závěry byly potvrzeny i v rámci odvolacího řízení. V rámci rozhodnutí o odvolání mimo jiné zaznělo i to, že stěžovatel byl informován o místě a čase řízení a že byl zastoupen advokátem, kterého si sám vybral. V následném dovolacím řízení stěžovatel namítal rozpor s čl. 5 odst. 1 a čl. 6 Úmluvy pro absenci dokumentů ve spisu vztahujících se k opatřením sledování, která vedla k jeho dohledání a zatčení, což způsobilo, že kontrola zákonnosti těchto opatření nebyla možná a také, že italské řízení neposkytovalo spravedlivý proces. Jelikož Kasační soud zamítl i tyto argumenty, dne 30. 9. 2010 byl stěžovatel předán italským státním orgánům.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

1. K ODŮVODNĚNOSTI
2. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 5 Odst. 1 ÚMLUVY
3. Stěžovatel namítá, že výkonem evropského zatýkacího rozkazu belgickými orgány došlo k porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy tím, že jeho zatčení nebylo v souladu s řízením stanoveným zákonem.

Toto ustanovení ve svých příslušných částech zní takto:

„Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem:

(...)

1. f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.“
2. Tvrzení stran
3. Stěžovatel namítá skutečnost, že dokumenty týkající se prostředků používaných belgickými policisty k jeho nalezení a zatčení nebyly zahrnuty do spisu státního zástupce a že to zcela znemožnilo kontrolu zákonnosti a opodstatněnosti operací předcházejících jeho zatčení. Vychází z toho, že z tohoto důvodu jeho zatčení nebylo provedeno v souladu s řízením stanoveným zákonem ve smyslu čl. 5 odst. 1 Úmluvy.
4. Vláda tvrdí, tak jak se domnívají belgické soudy, že zatčení bylo provedeno v souladu s procesními zárukami, kterými se řídí práce vyšetřování a zatýkání, které mají být provedeny v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu. Skutečnost, že ani žádost o mezinárodní právní pomoc, ani příkaz k vyhledávání a lokalizaci telefonních hovorů nebyl zařazen do spisu státního zástupce, je odůvodněna skutečností, že může obsahovat informace, jejichž zpřístupnění by mohlo ohrozit životy třetích stran.
5. Hodnocení Soudu
6. Soud konstatuje, že dohledání a zatčení stěžovatele v Belgii se uskutečnilo při výkonu evropského zatýkacího rozkazu, který vydaly italské soudní orgány a který byl doručen prostřednictvím Schengenského informačního systému.
7. Dále poznamenává, že mezi stranami nebylo sporné, že namítané zatčení bylo provedeno za účelem předání stěžovatele italským orgánům, takže čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy se v tomto případě použije. Připomíná, že v otázce „zákonnosti“ zbavení svobody je zahrnuto dodržování „řízení stanoveného zákonem“, Úmluva odkazuje v podstatných ohledech na povinnost dodržovat hmotněprávní a procesní normy vnitrostátní legislativy, ale vyžaduje také soulad všech zbavení svobody s cílem čl. 5: ochránit jednotlivce proti svévoli (Saadi proti Spojenému království [velký senát], č. 13229/03, § 67-74, ESLP 2008).
8. V projednávaném případě byl evropský zatýkací rozkaz podle čl. 9 a 10 zákona ze dne 19. 12. 2003 vydán italskými soudními orgány a doručen prostřednictvím Schengenského

informačního systému základem pro zatčení. Soud poznamenává, jak vyplývá z protokolu ze dne 4. 8. 2010, že žádost o mezinárodní právní pomoc vydaná těmito orgány, jejíž platnost byla potvrzena belgickým vyšetřujícím soudcem, obsahovala požadavek vůči policejním službám na lokalizaci mobilních čísel a odposlech stěžovatele. Jak uvedl Kasační soud ve svém rozsudku ze dne 22. 9. 2010, belgický zákon přiznává policejním službám úkol vyhledat osoby, jejichž zatčení je stanoveno zákonem, zajistit je, zatknout je a zpřístupnit je příslušným orgánům.

9. Soud dále poznamenává, že jak je uvedeno v čl. 2 zákona o preventivní vazbě ze dne 20. 7. 1990, státní zástupce nařídil policejním službám prostřednictvím apostily, aby zatkly stěžovatele a zajistily jej při vstupu do místa jeho pobytu.
10. Soud se domnívá, že tyto skutečnosti postačují k závěru, že zatčení stěžovatele za účelem jeho umístění do vazby a jeho předání italským orgánům bylo provedeno v souladu s řízením stanoveným zákonem ve smyslu čl. 5 odst. 1 Úmluvy.
11. Je pravda, že belgické soudy se považovaly za nepřislušné přezkoumat v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu vyšetřovací úkony vykonávané na základě žádosti o mezinárodní právní pomoc za účelem nalezení stěžovatele a jeho zatčení. Soud nicméně poukazuje na to, že námitka stěžovatele není podložena faktickými důkazy o zneužívajících úkonech ze strany policejních služeb (srov. Čonka proti Belgii, č. 51564/99, § 41-42, ESLP 2002-I). Dále se domnívá, že pokud byla přijata sledovací opatření, tato opatření nemají žádný vztah k zatčení stěžovatele, které by bylo jejich výsledkem. Z toho vyplývá, že zákonnost odnětí svobody stěžovatele nezávisí, při nepřítomnosti jakéhokoli náznaku svévole, na zákonnosti předcházejících operací za účelem nalézt a zatknout stěžovatele.
12. Soud nakonec konstatuje, že není sporné, že sled událostí – slyšení policejními službami a výslech vyšetřujícím soudcem – probíhal podle předepsaných pravidel podle belgického práva.
13. Soud tak dospěl k závěru, že nedošlo k porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy.
14. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 Odst. 1 ÚMLUVY
15. Stěžovatel namítá, že jeho předáním italským orgánům belgickými orgány při výkonu evropského zatýkacího rozkazu došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy, který je ve svých příslušných částech formulován následovně:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě (...) projednána (...) soudem (...), který rozhodne (...) o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“

1. Tvrzení stran

2. Stěžovatel namítá, že belgické orgány postupovaly při jeho předávání italským orgánům bez toho, aby zkontrolovaly zákonnost a opodstatněnost evropského zatýkacího rozkazu, neboť ten byl založen na odsouzení vyhlášeném italskými soudy v rámci řízení in absentia, což je v rozporu s čl. 6 Úmluvy. Tvrdí, že italské řízení in absentia bylo důvodem pro odmítnutí vydávání pro několik států EU, protože zatčená osoba již nemohla takovéto řízení napadnout, tedy že rozhodnutí zůstalo vykonatelné a že žádný prostředek nápravy nebyl možný. V každém případě měl Soud sám za to, že odmítnutí znovu zahájit řízení uskutečněné in absentia v nepřítomnosti jakéhokoli náznaku, jako je tomu v tomto případě, že se obviněný vzdává svého práva na to, aby se účastnil na jednání, je považované za „zjevné odepření spravedlnosti“, odpovídající pojmu řízení, které je „zjevně v rozporu s čl. 6 nebo se zásadami v něm zakotvenými“ (Sejdivic proti Itálii [velký senát], č. 56581/00, § 84, ESLP 2006-II).
3. Vláda se domnívá, že s ohledem na vybraná zjištění italského Kasačního soudu, že odvolací soud v Brescii legitimně odmítl omluvy stěžovatele a s vědomím toho, že stěžovatel byl zastoupen advokátem u tohoto soudu, se nelze domnívat, že rozsudek vyhlášený odvolacím soudem v Brescii proti stěžovateli by byl v rozporu s čl. 6 odst. 1 s ohledem na judikaturu Soudu ve věcech Medenica proti Švýcarsku (č. 20491/92, § 56-58, ESLP 2001-VI) a Sejdivic (viz výše, § 88).
4. Navíc belgický soudce neměl v tomto případě žádný prostor pro odmítnutí předání stěžovatele

nebo pro podmínění jeho předání přiznáním záruk tak, aby stěžovatel odsouzený v rámci řízení proti uprchlému měl možnost žádat o obnovu řízení. Jak bylo dále potvrzeno judikaturou Soudního dvora Evropské unie (věc Melloni), tento prostor je omezen na situace, kdy dotyčná osoba nebyla předvolána nebo jinak informována o dnu a místu jednání, které vedlo k rozhodnutí vynesenému v nepřítomnosti, nebo nebyla obhajována právním zástupcem, jehož k tomu zmocnila.

5. Nakonec mnoho faktorů bylo takové povahy, že poskytly záruku belgickým soudům, že základní práva stěžovatele byla při přesunu dodržena: řízení v Itálii bylo skončeno v rámci šesti let a nebylo před Soudem napadeno; v záznamu ze dne 21. 8. 2010 vypracovaném italskými soudními orgány, byla vyjádřena zmínka o opravných prostředcích, které jsou k dispozici stěžovateli prostřednictvím čl. 175 a 670 italského trestního řádu, pokud by chtěl rozporovat soudní řízení nebo trest, stejně jako lhůtu v případě vydávání; Itálie je smluvní stranou Úmluvy a je povinna ji z tohoto titulu uplatňovat.
6. Hodnocení Soudu
7. a) Obecné zásady
8. Podle ustálené judikatury Soudu by rozhodnutí o vyhoštění nebo vydávání mohlo mimořádně představovat otázku týkající se čl. 6, pokud uprchlík utrpěl nebo je riziko, že utrpí, zjevné odepření spravedlnosti v dožadujícím státě. Tato zásada byla poprvé stanovena v rozsudku Soering proti Velké Británii (ze dne 7. 7. 1989, § 113, série A č. 161) a potvrzena v několika dalších věcech [například Mamatkulov a Askarov proti Turecku (velký senát), č. 46827/99 a 46951/99, § 90-91, 2005-I ESLP; Al-Saadoon a Mufdhi proti Spojenému království, č. 61498/08, § 149, ESLP 2010; a Othman (Abu Qatady) proti Spojenému království, č. 8139/09, § 258, ESLP 2012 (výňatky)]. V tomto případě se tato zásada musí uplatňovat v konkrétním kontextu vykonání evropského zatýkacího rozkazu jedním členským státem EU, který byl vydán orgány jiného členského státu EU.
9. V tomto ohledu Soud poznamenává, že rámcové rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu se opírá o samotný mechanismus vzájemného uznávání, založený na zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU.
10. Soud si uvědomuje význam mechanismů vzájemného uznávání pro budování prostoru svobody, bezpečnosti a práva a vzájemné důvěry, která je nevyhnutelná. Evropský zatýkací rozkaz, stanovený rámcovým rozhodnutím, je konkrétním vyjádřením této zásady vzájemného uznávání v oblasti, jejímž cílem je zajistit volný pohyb soudních rozhodnutí v trestních věcech v prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Evropský zatýkací rozkaz je zatýkacím rozkazem vycházejícím ze soudního rozhodnutí vydaného příslušným justičním orgánem členského státu EU, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem výkonu trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.
11. Soud uvedl svůj závazek k mezinárodní a evropské spolupráci. Domnívá se, že je zcela oprávněné z pohledu Úmluvy vytvořit prostor svobody, bezpečnosti a práva v Evropě a k tomuto přijmout nezbytné prostředky (viz zejména Avotinš proti Lotyšsku [velký senát], č. 17502/07, § 113, ESLP 2016). Proto se domnívá, že systém evropského zatýkacího rozkazu sám o sobě není v rozporu s Úmluvou.
12. Soud rovněž upřesnil, že způsoby vytváření tohoto prostoru nemohou být v rozporu se základními právy dotčených osob (viz § 114).
13. V tomto ohledu Soud připomněl, že pokud vnitrostátní orgány provádějí právo EU, aniž by měly prostor pro uvážení, platí domněnka rovnocenné ochrany stanovená v rozsudku Bosphorus Hava Yollari Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi proti Irsku [velký senát] (č. 45036/98, ESLP 2005-VI) a rozvinuta ve věci Michaud proti Francii (č. 12323/11, ESLP 2012). Tak je tomu v případě, kdy mechanismy vzájemného uznávání ukládají soudci povinnost, aby předpokládal dostatečné dodržování základních práv jiným členským státem. Jak je stanoveno v rámcovém rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu, vnitrostátní soudce je pak zbaven svého prostoru pro uvážení, což vede k automatickému uplatňování domněnky rovnocennosti

(Avotínš, viz výše, § 115). Tato domněnka však může být vyvrácena v rámci konkrétní věci (Bosphorus, viz výše, § 456, a Michaud, viz výše, § 103). A i když v duchu komplementarity vezme v úvahu způsob, jakým tyto mechanismy vzájemného uznávání fungují a hlavně jejich cíl účinnosti, Soud musí ověřit, že zásada vzájemného uznávání není uplatňována automaticky a mechanicky na úkor základních práv (Avotínš, výše, § 116).

14. V tomto duchu jsou soudy států, které jsou smluvními stranami Úmluvy i členy EU, vyzvány k uplatňování mechanismu vzájemného uznávání zavedeného právem EU tak, jak je stanoveno pro výkon evropského zatýkácího rozkazu vydaného jiným evropským státem, aby tak daly plný účinek tomuto mechanismu, ve kterém nelze ochranu práv stanovených v Úmluvě považovat za zjevně nedostatečnou (tamtéž, § 116).
15. Na druhé straně, jestli jim byla předložena závažná a odůvodněná stížnost, ve které se tvrdí, že došlo k zjevně nedostatečné ochraně práva zaručeného Úmluvou a jestli právo EU tuto nedostatečnost neumožní odstranit, nemohou se vzdát přezkumu této stížnosti pouze proto, že uplatňují právo EU (tamtéž § 116). Přísluší jim, aby v tomto případě interpretovaly a uplatňovaly pravidla práva EU v souladu s Úmluvou.
16. b) Použití těchto zásad na projednávaný případ
17. V tomto případě byl stěžovatel zbaven svobody na základě evropského zatýkácího rozkazu vydaného italskými orgány 27. 7. 2010 za účelem výkonu trestu odnětí svobody, ke kterému byl odsouzen v rámci řízení skončeného rozsudkem italského Kasačního soudu ze dne 23. 5. 2003.
18. V souladu se systémem zavedeným rámcovým rozhodnutím o evropském zatýkáčím rozkazu a jak bylo rovněž připomenuto belgickými soudy, přísluší soudnímu orgánu, který vydal rozkaz a kterému má být stěžovatel předveden, v tomto případě italské soudní orgány, aby posoudil zákonnost a opodstatněnost evropského zatýkácího rozkazu. Pokud jde o Belgie, belgické státní zastupitelství nemělo žádný prostor pro uvážení, pokud jde o vhodnost zatčení, a příslušné belgické soudy mohly odmítnout výkon pouze z důvodů stanovených belgickým zákonem ze dne 19. 12. 2003 o evropském zatýkáčím rozkazu.
19. Ve světle obecných zásad uvedených výše se Soud domnívá, že kontrola provedená belgickými orgány, takto omezená, nepředstavuje sama o sobě problém ve vztahu k Úmluvě, protože belgické soudy přezkoumaly opodstatněnost stížností podaných na základě Úmluvy stěžovatelem. Ověřily tak, zda výkon evropského zatýkácího rozkazu nevedl v případě stěžovatele ke zjevně nedostatečné ochraně práv zaručených Úmluvou.
20. Stěžovatel tvrdí, že jeho předáním italským orgánům, když byl odsouzen in absentia a když mu italský soudní systém v rozhodné době nezaručoval s dostatečnou mírou jistoty možnost obhajovat se v rámci nového řízení, belgické orgány schválily situaci, která je v rozporu s Úmluvou.
21. Soud připomíná, že ve věci Sejdivic, na kterou se obě strany odvolávají, byl stěžovatel rovněž souzen in absentia a neobdržel žádné oficiální informace o obviněních ani o datu jeho soudního řízení. Navíc jeho řízení bylo vedeno trestním soudem, před nímž nebyl zastoupen. Tyto okolnosti přiměly Soud k posouzení, zda se stěžovatel rozhodl vzdát svého práva zúčastnit se jednání, anebo zda se rozhodl skrývat před spravedlností, a k ověření, zda vnitrostátní právo poskytlo stěžovateli s dostatečnou jistotou možnost dosáhnout nové soudní posouzení o podstatě obvinění, která jsou vznesena proti němu poté, co jej soud vyslechl v jeho přítomnosti v souladu s jeho právem na obhajobu. Jelikož došel k opačnému závěru, Soud shledal, že došlo k porušení čl. 6 Úmluvy (tamtéž, § 105-106).
22. Soud konstatuje, že čl. 7 belgického zákona ze dne 19. 12. 2003 o evropském zatýkáčím rozkazu v souladu s čl. 5 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV před jeho změnou rámcovým rozhodnutím 2009/299/SVV stanovoval možnost belgického soudce odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu, pokud byl stěžovatel v situaci, kterou Soud ve věci Sejdivic posoudil. Nicméně jak uvedl vyšetřovací senát odvolacího soudu v Bruselu ve svém rozsudku ze dne 9. 9. 2010, v tomto případě tomu tak nebylo. Stěžovatel byl oficiálně informován o datu

a místě řízení před odvolacím soudem v Brescii. Před odvolacím soudem mu byla navíc poskytnuta asistence a obhajoba advokátem, kterého si sám určil a který ho obhajoval také v prvním stupni a tato obhajoba se prokázala jako účinná, jelikož vedla ke snížení trestu.

23. Tyto skutečnosti postačují k tomu, aby Soud dospěl k závěru, že v tomto případě nebylo provedení evropského zatýkacího rozkazu belgickými soudy postiženo zjevnými nedostatky, které by mohly vyvrátit domněnku rovnocenné ochrany z hlediska systému evropského zatýkacího rozkazu, jak je definována v rámcovém rozhodnutí a specifikována judikaturou Soudního dvora Evropské unie, který byl převeden do belgického práva a aplikován v konkrétním případě stěžovatele. Ze stejných důvodů dospěl Soud k závěru, že předání stěžovatele italským orgánům nemůže být považováno za založené na soudním řízení, které představuje zjevné odepření spravedlnosti.

24. Předáním stěžovatele tak nedošlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

(...)

VÝROK

Z těchto důvodů Soud jednomyslně

- Prohlašuje stížnost za přijatelnou;
- Rozhoduje, že nedošlo k porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy;
- Rozhoduje, že nedošlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

(Zpracovali JUDr. Antonín Draštík a Mgr. Ladislav Kováč, LL.M.)